

Tecken på lärjungaskap

"Vi minns utan upphörande ert arbete i tro, er möda i kärlek och ert tålmod i hoppet på vår Herre Jesus Kristus inför Gud och vår Fader."

1 Tessalonikerbrevet 1:3

Kristi lärjungar är de som har tagit emot Jesus som sin Frälsare. Dessutom har de ägnat sina liv åt den gudomliga sak som han representerar genom att ta emot hans inbjudan att ta upp sitt kors och följa i hans fotspår, till och med döden. (Matteus 16:24). Ordet "lärjunge" betyder "en som lär sig eller en elev", och Kristi lärjungar får sin undervisning av Jesus, som de accepterar som sin Mästare och vars instruktioner återspeglar deras himmelske Faders vilja.

Jesus sade om Natanael: "Se, en sann israelit, i vilken det inte finns något svek!" (Johannes 1:47). Detta innebär att det på Jesu tid fanns sådana som betraktades som israeliter, men som inte var det, eftersom deras liv inte var tillräckligt i samklang med Israels Guds vilja. På grund av detta accepterade de inte Jesus som sin utlovade Messias. Detsamma gäller det andliga Israel i nutiden, som består av Kristi lärjungar. Det finns "sanna" lärjungar. Men det finns också sådana som påstår sig vara Jesu efterföljare, men som endast är lärjungar till namnet, eftersom de inte följer Mästarens läror.

Uppriktighet i hjärtat är en av de grundläggande förutsättningarna för att vara en sann lärjunge. De som är uppriktiga kommer att sträva efter att visa sin tro inte bara med ord, utan också med handlingar. Aposteln

Johannes skrev: "Mina små barn, låt oss inte älska med ord eller med tungan, utan i handling och sanning. Och därigenom vet vi att vi är av sanningen och kan försäkra våra hjärtan inför honom." 1 Johannes 3:18,19

Bröderna i Tessalonika, till vilka vår inledande text är riktad, var uppenbarligen mycket trogna "i handling och sanning" och visade därmed att deras bekännelse som lärjungar var äkta. Paulus berömde dem för deras troens gärningar, kärlekens möda och hoppets tålamod. Varje sann Kristi lärjunge måste ha en tro som kan flytta berg, vara fylld av kärlek och vara tålmodig och uthållig i tjänsten för Herren, Sanningen och bröderna.

Trosgärning

Paulus berömde bröderna i Tessalonika för deras "trosgärningar". Detta är ett mycket passande uttryck, för där sann tro finns kommer det oundvikligen att finnas gärningar förknippade med den. Jakob sammanfattade detta mycket väl när han skrev: "Om tron inte har gärningar, är den död i sig själv. Ja, en man kan säga: 'Du har tro, och jag har gärningar; visa mig din tro utan dina gärningar, så skall jag visa dig min tro genom mina gärningar. (Jakob 2:17,18). Den illustration som Jakob använde var fallet med en fattig broder eller syster som kom in i vår gemenskap. (Jakob 2:15,16). Om personen ignoreras, avslöjar det en brist på de gärningar som borde följa av en sann tro.

Det finns många sätt på vilka tron verkar. I sitt brev till de hebreiska bröderna nämner Paulus många av dessa. När vi citerar delar av denna redogörelse läser vi: "Genom tron offrade Abel till Gud ett bättre offer än

Kain, som var en ” ; ... Genom tron byggde Noa, efter att ha blivit varnad av Gud om saker som ännu inte syntes, i fruktan en ark för att rädda sitt hus; ... Genom tro lydde Abraham, när han kallades att dra ut till en plats som han senare skulle få som arv; ... Genom tro fick också Sara själv kraft att bli gravid och födde ett barn när hon var för gammal; ... Genom tro offrade Abraham, när han prövades, Isak; ... Genom tro välsignade Jakob, när han låg för döden, båda Josefs söner; ... Genom tro nämnde Josef, när han dog, Israels barns uttåg och gav befallning om sina ben; ... Genom tro vägrade Mose, när han blev vuxen, att kallas Faraos dotters son; han valde hellre att lida med Guds folk än att för en tid njuta av syndens nöjen.” Hebreerbrevet 11:4-25

Detta är bara några av de uttryck för tro som Paulus hämtade från många av personerna i Gamla testamentet. Sedan tillägger han: ”Vad skall jag mer säga? Tiden räcker inte till för att berätta om Gideon, Barak, Simson och Jefta, inte heller om David, Samuel och profeterna, som genom tro erövrade riken, utövade rättfärdighet, uppnådde löften, stoppade lejonens gap, släckte eldens våld, undkom svärdets egg, blev starka ur svaghet, blev tappra i strid, drev främmande härar på flykt. Kvinnor fick sina döda uppväckta till liv igen.” Hebreerbrevet 11:32-35

Här nämner Paulus troens gärningar i fall där Herren belönade de troende på sätt som visade att han var nöjd med dem. Sedan fortsätter han: ”Andra utsattes för grymma hån och a piskningar, ja, dessutom för bojor och fängelse. De stenades, sågades itu, frestades, dödades med svärd; de vandrade omkring i får- och getskinn, fattiga, bedrövade, plågade; (av vilka världen inte var värdig). De vandrade omkring i öknar

och i bergen och i jordens hålor och grottor.”
Hebreerbrevet 11:36–38

Som framgår här hade många erfarenheter av prövningar och förföljelse eftersom de genom sin tro stod upp för Herrens sak och inte ville kompromissa med de onda krafter som omgav dem. Ett bra exempel på detta är fallet med Daniels tre vänner, som vägrade att böja sig för den bild som hade restes på Nebukadnessars befallning. De som vägrade att tillbe denna bild skulle kastas i en eldugn och förintas. (Daniel 3:1–12). När de fick en andra chans, och efter en varning från Nebukadnessar, sade dessa trogna ståndaktiga män: ”Om så är fallet, kan vår Gud, som vi tjäna, rädda oss ur den brinnande eldugnen, och han kommer att rädda oss ur din hand, o konung. Men om inte, så skall du veta, o konung, att vi inte kommer att tjäna dina gudar eller tillbe den gyllene staty som du har rest.” Daniel 3:17,18

Här var trons verk att vägra att tillbe den gyllene staty som Nebukadnessar hade rest. Dessa tre hebreer hade tro att deras Gud kunde rädda dem från en grym död i en brinnande ugn. Å andra sidan visste de inte om detta skulle vara hans vilja för dem. Men tron verkade så att de fick seger över frestelsen, oavsett vad utgången skulle bli. De hade tro att om de dog, så var det för att deras Gud såg att detta var det bästa. Deras verkliga hopp var befrielse i ”en bättre uppståndelse”. Hebreerbrevet 11:35

Kärlekens verk

Det finns många sätt på vilka kärleken arbetar. Till de hebreiska bröderna skrev Paulus: ”Gud är inte orättfärdig så att han glömmer ert arbete och er kärleksgärning, som ni har visat mot hans namn,

genom att ni har tjänat de heliga och fortfarande tjänar dem.” (Hebreerbrevet 6:10). Här avser ”kärlekens möda” att verka för brödernas bästa. Detta stämmer överens med Mästarens instruktion att vi ska älska varandra så som han älskade oss. Hans kärlek till oss fick honom att offra sitt liv för vår skull. Därför skrev Johannes i sin uppmaning att vi ska vara fyllda av kärlek: ”Vi bör offra våra liv för bröderna.” 1 Johannes 3:16

Kärlekens arbete är frivilligt. Man kan drivas av kärlek men inte tvingas. Kärlek bygger på osjälviskhet och kommer från Gud. I Gud har vi det yppersta exemplet på kärlek. Alla hans skapelser är ur ett perspektiv ett bevis på hans kärlek. Han behövde inte de saker han skapade. De var till för hans skapelses bästa. Det mest framstående beviset på Guds kärlek är gåvan av hans enfödde Son som världens Frälsare och Räddare. ”Ty så älskade Gud världen att han gav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.” Johannes 3:16

I flera fall i Nya testamentet översätts det grekiska ordet agape – som betyder kärlek – med ”välgörenhet”. Även om de flesta bibelstudenter föredrar ordet ”kärlek” framför ”välgörenhet”, ligger ändå ren välgörenhet närmare i betydelse det som Skrifterna beskriver som gudomlig kärlek. Nästa kärlek är att ge till dem från vilka det inte finns något hopp om att få något tillbaka. Detta gällde Guds gåva av sin Son. När vi tar emot denna gåva är det med förståelsen att det inte finns något vi kan göra för att återgälda den. Allt vi kan göra är att uttrycka vår tacksamhet genom att ta emot gåvan och helhjärtat ägna våra liv åt den som gav den.

Kärleken arbetar, kärleken ger, och därmed manifesterar sig kärleken i tjänsten för Herren, Sanningen och bröderna – allt utan "några förbehåll". Där kärleken fyller hjärtat kommer det att finnas kärlekens gärningar. Det kommer att finnas dagliga uppoffringar för andras skull, särskilt för brödernas. Det kommer att finnas en brinnande iver att tjäna Herren och att förkunna hans lov. När sådana manifestationer saknas betyder det helt enkelt att kärleken saknas. Som Johannes frågade: "Hur bor Guds kärlek" i en sådan person? 1 Johannes 3:17

Paulus nämner andra kärleksgärningar som ska finnas i hjärtat och livet hos Herrens lärjungar. "Kärleken är tålig och vänlig; ... den avundas inte; ... den skryter inte, den är inte uppblåst, den uppför sig inte opassande, den söker inte sitt eget, den blir inte lättretlig, den tänker inte ont; den gläder sig inte över orättfärdighet, utan gläder sig över sanningen; den bär allt, tror allt, hoppas allt, uthärdar allt. Kärleken upphör aldrig." (1 Korintierbrevet 13:4–8). Man kan inte förvänta sig att vi i vårt fallna kött kan vara så fyllda av kärlek att vi fullkomligt lever upp till dessa olika egenskaper. Men om vi har en innerlig önskan att göra det, kommer de i stor utsträckning att visa sig i vårt umgänge med varandra och även gentemot dem vi kommer i kontakt med i världen.

Tålmodigt hopp

Paulus berömmar också de tessalonikanska brödernas "tålmod i hoppet på vår Herre Jesus Kristus". På ett annat ställe skrev han: "Vi är frälsta genom hoppet; men det hopp som man ser är inte hopp; ty vad man ser, varför hoppas man då på?" (Romarbrevet 8:24). Som Kristi lärjungar hoppas vi på det som Herren har lovat, det som vi ännu inte ser. Det

viktigaste av dessa i den tidiga kyrkan var upprättandet av Kristi rike, där de hoppades att få leva och regera med honom (Uppenbarelseboken 20:6). Vi gläder oss över att inse att vi lever allt närmare den tiden, men vi väntar fortfarande på att hoppet om att leva och regera med Kristus ska uppfyllas. Vi, precis som lärjungarna i den tidiga kyrkan, behöver fortfarande "tålmodets hopp".

Denna väntan kräver tålmod och uthållighet, för medan vi väntar finns det prövningar att uthärda. Paulus skrev återigen: "Vi berömmar oss också av våra prövningar, eftersom vi vet att prövning ger tålmod, och tålmod ger erfarenhet, och erfarenhet ger hopp. Och hoppet gör oss inte besvikna, eftersom Guds kärlek har utgjutits i våra hjärtan genom den Helige Ande som har givits oss." Romarbrevet 5:3-5

I Hebreerbrevet läser vi om Kristi utlovade återkomst, som är direkt förknippad med lärjungarnas behov av tålmod. "Ni behöver tålmod, så att ni, efter att ha gjort Guds vilja, kan få det som är utlovat. För ännu en liten stund, så kommer den som skall komma, och han dröjer inte. Nu skall den rättfärdige leva av tro, men om någon drar sig tillbaka, skall min själ inte ha behag i honom." (Hebreerbrevet 10:36-38). Hos aposteln Jakob läser vi: "Var därför tålmodiga, bröder, till Herrens ankomst [grekiska: närvaro]. Se, jordbrukaren väntar på jordens dyrbara frukt och har lång tålmod med den, tills han får tidigt och sent regn. Var också tålmodiga; stärk era hjärtan, ty Herrens ankomst [närvaro] närmar sig." Jakob 5:7,8

I sin försyn har Herren ofta låtit sitt folk tro att utvecklingen i genomförandet av hans plan var närmare än vad den ofta har visat sig vara. Detta gäller särskilt Kristi återkomst och upprättandet av hans rike.

Många av lärjungarna i den tidiga kyrkan trodde att Kristi återkomst var mycket nära. Ändå kunde Petrus och andra, innan de avslutade sin vandring, se att den inte skulle äga rum under deras livstid. Det är dock tveksamt om någon insåg att så många århundraden skulle förflyta innan denna enastående händelse i Guds plan skulle äga rum.

Trots detta var detta härliga hopp så värdefullt att de varje dag väntade på att det skulle förverkligas genom att utöva tålamod och uthållighet. Så var det också med bröderna i Tessalonika, och att döma av Paulus iakttagelse i vårt utvalda textstycke väntade de tålmodigt på att deras hopp skulle uppfyllas på rätt sätt genom att fortsätta vara aktiva i Herrens tjänst. De väntade aktivt.

Förkunna budskapet

I det bibelställe vi tar upp berömde aposteln Paulus de troende i Tessalonika för deras troens gärningar, och han syftade då på deras insatser för att förkunna Kristi evangelium. Detta framgår tydligt av sammanhanget i apostelns ord. I de följande verserna läser vi: "Vårt evangelium kom inte till er bara i ord, utan också i kraft och i den Helige Ande och i stor visshet, såsom ni vet vilka slags människor vi var bland er för er skull. Och ni blev efterföljare av oss och av Herren J , efter att ha tagit emot ordet under stor bedrövelse, med den Helige Andens glädje, så att ni blev förebilder för alla som tror i Makedonien och Akaja. Ty från er har Herrens ord inte bara spridit sig i Makedonien och Akaja, utan också överallt har er tro på Gud blivit känd, så att vi inte behöver säga något. 1 Tessalonikerbrevet 1:5-8

Här talar Paulus om hur han vittnade om evangeliet för dem som hade blivit lärjungar i Tessalonika. Hans iver och trofasthet hade blivit uppenbar för dem. Han nämner att de hade blivit hans efterföljare, precis som han var Kristi efterföljare, och efterliknade hans missionärsiver i att förkunna det glada budskapet. På grund av detta hade de i sin tur blivit förebilder "för alla som tror i Makedonien och Akaja". Sedan förklarar han varför: "Ty från er har Herrens ord inte bara spridit sig i Makedonien och Akaja, utan också överallt där er tro på Gud har blivit känd." Detta är anmärkningsvärda uttalanden!

Jesus, vår Herre och Lärare, vars lärjungar vi bekänner oss vara, lämnade instruktioner om att vi skulle vara hans vittnen över hela jorden. (Matteus 28:19; Apostlagärningarna 1:8). Om vi har tro på honom och på hans ledarskap, kommer vi att lyda hans instruktioner. En underlåtenhet att lyda helhjärtat skulle vara ett bevis på bristande tro, eftersom detta troens verk skulle saknas i vårt dagliga liv. Låt oss hellre vara som bröderna i Tessalonika, som förkunnade Herrens ord vida omkring. På så sätt visade de sin trofasthet genom att följa det exempel som Paulus hade gett dem. De följde honom så som han följde Jesus, som själv också var trofast i att förkunna evangeliet om riket. Matteus 4:17; Lukas 4:43

Samma prövning idag

Vi befinner oss i dag i en mycket mer kunnig position när det gäller genomförandet av Guds plan än vad de i den tidiga kyrkan gjorde. Ändå står även vi inför prövningen att uthålligt stå ut. Vi skulle alla vilja se en snabb förverkligande av våra förhoppningar om Guds rike, men vi har ingen försäkran om när detta kommer att ske. Liksom bröderna på Paulus tid uppmanas även

vi att fortsätta att offra våra liv i Herrens tjänst utan att veta hur länge vi kommer att kallas att tjäna, offra och lida på detta sätt.

Det är därför vi behöver hoppets tålmodiga uthållighet. Det är denna tålmod som kommer att göra det möjligt för oss att behålla vårt hopp oavsett hur lång väntetiden må vara, och oavsett hur svåra våra upplevelser i Herrens tjänst må vara medan vi aktivt väntar. Detta är verkligen en prövning av uthållighet. Låt oss inte förlora vår ursprungliga entusiasm för Sanningen och dess tjänst bara för att det verkar finnas en fördröjning i förverkligandet av våra förhoppningar. Gud är en perfekt tidtagare, och varje detalj i hans plan utspelar sig exakt när han har bestämt att den ska göra det. Om visionen för oss verkar dröja, låt oss inse att så inte är fallet. (Habackuk 2:3; Hebreerbrevet 10:37). Snarare prövar Herren vårt tålmod i hoppet och ser hur ivriga vi fortsätter att vara i hans tjänst, oavsett hur lång väntan kan tyckas vara.

När Paulus försäkrade de hebreiska bröderna om att Gud inte var orättfärdig så att han skulle glömma deras kärleksgärningar, tillade han: "Vi önskar att var och en av er visar samma flit till full visshet om hoppet till slutet." (Hebreerbrevet 6:10,11). Det räcker inte att vårt troens verk, kärlekens möda och hoppets tålmod fortsätter vare sig under en kort tid eller i många år. Prövningen för ett sant t lärjungaskap är trofasthet till slutet av den smala vägen, till och med döden. "Var trofast till döden, så skall jag ge dig livets krona." Uppenbarelseboken 2:10

När Jesus förklarade liknelsen om såningsmannen sade han: "Liknelsen är denna: Säd är Guds ord. De vid vägkanten är de som hör; sedan kommer djävulen och tar bort ordet ur deras hjärtan, så att de inte ska

tro och bli frälsta. De på klippan är de som, när de hör, tar emot ordet med glädje; och dessa har ingen rot, de tror en tid, men faller bort i frestelsens stund. Och det som föll bland törnen är de som, när de har hört, går ut och kvävs av livets bekymmer, rikedomar och nöjen och bär ingen frukt till mognad. Men det på den goda jorden är de som, med ett ärligt och gott hjärta, efter att ha hört ordet, bevarar det och bär frukt med tålamod.” Lukas 8:11-15

Fröet som föll bland törnen innehåller en särskild varning till alla Herrens lärjungar. Vi måste vara på vår vakt så att inte detta livets bekymmer i onödan stör vårt troens verk och kärlekens arbete. ”Uthållighet i att göra det goda” är det bästa skyddet mot denna fara, tillsammans med bön om ousinlig styrka att fortsätta arbeta tills vår vandring är fullbordad. Romarbrevet 2:7

Slutligen, angående den tjänare som troget förvaltade Herrens egendom, läser vi i liknelsen om talenterna: ”Hans herre sade till honom: ’Bra gjort, du gode och trogne tjänare; du har varit trogen i det lilla, jag skall sätta dig över mycket; gå in i din herres glädje.’” (Matteus 25:21). Må vi alla troget fortsätta vårt arbete i tro, kärlekens möda och hoppets tålamod, ”inför Gud och vår Fader”, tills vår jordiska vistelse är slut.